

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **I. F.**, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Skákalem, advokátem se sídlem v Semilech, Havlíčkova 498, za účasti **Ministerstva vnitra,** odboru azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 4. 2004, č. j. 30 Az 46/2003 - 24,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna JUDr. Jaroslavu Skákalovi, advokátovi se sídlem v Semilech, Havlíčkova 498, **se nepřiznává**.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 17. 4. 2003, č. j. OAM-12507/VL-12-P15-2001, nebyl stěžovateli dle ust. § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělen azyl a současně bylo vysloveno, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování dle ust. § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, který byla zamítnuta napadeným rozhodnutím krajského soudu, protože soud dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci a bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

Ve včas podané kasační stížnosti namítl stěžovatel důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel uvedl, že „ne na všechny námitky a argumenty, které

uvedl v žalobě, se mu dostalo odpovídající odpovědi v napadeném rozsudku“; rozhodnutí proto z důvodu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nemůže obstát. Soud se předně z úřední povinnosti nevypořádal se zřejmou vadou správního rozhodnutí, pokud jde o identitu funkcionáře správního orgánu, který rozhodnutí vydal, neboť jím nebyl ministr, což zakládá nicotnost správního aktu. Pokud soud dospěl k závěru, že nicotnost nelze dovodit, nedostatečně tento fakt zdůvodnil. Soud vůbec neaplikoval čl. 10 Ústavy České republiky, čl. 12 Mezinárodního paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech a čl. 14 Všeobecné deklarace lidských práv, když vykládal ust. § 14 zákona o azylu ve vztahu k žádosti stěžovatele. Názor soudu, že mu nepřísluší přezkoumávat, zda byly humanitární důvody dány či nikoliv, porušil ust. § 2, § 52 odst. 1 a § 75 odst. 1, 2 s. ř. s., což dokladuje „i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2003, č. j. 4 Azs /2003 - 55“. Stěžovatel pro nedostatek důvodů napadeného rozhodnutí nemůže v této kasační stížnosti řádně argumentovat na podporu udělení azylu z humanitárních důvodů. Soud ve svém rozhodnutí dospěl i k nesprávnému výkladu ust. § 91 zákona o azylu. Stěžovatel navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Správní orgán ve svém vyjádření popřel oprávněnost kasační stížnosti s tím, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozhodnutí soudu bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Dále uvedl, že jeho rozhodnutí je podepsáno osobou, která je oprávněna jednat za správní orgán, tj. ředitelem odboru azylové a migrační politiky. Rozhodnutí dle ust. § 14 zákona o azylu přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Správní orgán navrhl nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti a její zamítnutí.

Ze soudního spisu, který soudu předložil krajský soud, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Stěžovatel podal dne 4. 6. 2003 u Krajského soudu v Hradci Králové žalobu, ve které uvedl své jméno, příjmení, datum narození, číslo jednací rozhodnutí správního orgánu, kterým mu nebyl udělen azyl, a dále okolnost, že napadá rozhodnutí správního orgánu v plném rozsahu, neboť správní orgán porušil ust. § 3 odst. 3 a 4 a § 32 odst. 1 správního řádu, jakož i § 12 a § 91 zákona o azylu. Z hlediska skutkových důvodů odkázal na správní spis. Navrhl rozhodnutí správního orgánu zrušit a věc vrátit tomuto orgánu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle čl. 9 odst. 1 nařízení Ministerstva vnitra č. 64/2001, kterým se vydává organizační řád Ministerstva vnitra, ve znění pozdějších předpisů, ministr, jako člen vlády, odpovídá za výkon působnosti stanovené ministerstvu. Řídí ministerstvo a odpovídá za jeho činnost. Ministr je na základě svého pověření řídit ministerstvo oprávněn svěřit určité pravomoci vedoucím zaměstnancům.

Dle čl. 11 odst. 1 citovaného předpisu ředitel útvaru jedná a rozhoduje ve věcech spadajících do předmětu činnosti jím řízeného útvaru, pokud si rozhodování nevyhradil ministr, první náměstek ministra vnitra, náměstek ministra vnitra, vrchní ředitel nebo generální ředitel. Odpovídá ministru, prvnímu náměstku ministra vnitra, náměstku ministra vnitra, vrchnímu řediteli nebo generálnímu řediteli za správnost plnění pracovních úkolů, tvorbu a rozpracování koncepcí, přípravu, tvorbu a předkládání podkladů, materiálů, námětů, návrhů a stanovisek a dalších záležitostí zpracovávaných útvarem.

Podle čl. 25 odst. 1 stejné právní normy odbor azylové a migrační politiky je útvarem ministerstva pro výkon působnosti vymezené ministerstvu uvedené v čl. 1 v oblasti azylu, uprchlictví, vstupu a pobytu cizinců, koncepce integrace cizinců, státního integračního programu a schengenské spolupráce.

Dle odst. 2 písm. a) citovaného ustanovení předmětem jeho činnosti je plnění úkolů ministerstva v oblasti azylu a uprchlictví.

Podle ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.

Zásadní stížní námitkou stěžovatele je jeho poukaz na okolnost, že napadené rozhodnutí správního orgánu neobsahuje podpis ministra vnitra, který je dle zákona o azylu příslušným k rozhodování dle azylového zákona. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí následující. V ust. § 8 písm. a) zákona o azylu je stanoveno, že ministerstvo je příslušné k řízení o udělení a odnětí azylu. Tato právní norma tedy založila věcnou působnost Ministerstva vnitra k azylovému řízení, určila tedy, který orgán státní správy je kompetentní i k vydání rozhodnutí o neudělení azylu. S ohledem na okolnost, že Ministerstvo vnitra je vnitřně systematizovaným orgánem státní správy, vydal ministr vnitra nařízením č. 64/2001 organizační řád, kterým byla všeobecně stanovená působnost ministerstva rozčleněna na různé organizační útvary a složky, když byla přesně specifikována oblast působení těchto složek. Je tedy zřejmé, že ministr vnitra touto právní normou, tedy organizačním řádem, zmocnil jiné osoby, aby vykonávaly úkoly jemu svěřené zvláštními zákony. Mezi takové je nutno zařadit i řízení dle zákona o udělení azylu. S hledem na výše uvedené shledává Nejvyšší správní soud námitku stěžovatele nedůvodnou, neboť je v kompetenci ministra vnitra přenést provádění správních řízení v azylových věcech na odbor azylové a migrační politiky a podepisování rozhodnutí v těchto věcech učiněných na vedoucího této složky, tedy na ředitele odboru.

K námitce stěžovatele ohledně přezkumu části rozhodnutí správního orgánu týkající se ust. § 14 zákona o azylu Nejvyšší správní soud s ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédl, neboť z obsahu žaloby je zřejmé, že tato neobsahovala žalobní námitku, která by napadala rozhodnutí správního orgánu v části výroku o humanitárním azylu. Stěžovatel se ve své žalobě pouze omezil na vyjádření nesouhlasu s výrokem dle ust. § 14 zákona o azylu, avšak nikterak nekonkretizoval, v čem tento jeho nesouhlas spočíval. Proto všechny skutečnosti, které uvádí až v kasační stížnosti (tedy aplikace čl. 10 Ústavy, čl. 12 Mezinárodního paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech a čl. 14 Všeobecné deklarace lidských práv), byly uplatněny poté, co bylo vydáno napadené rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud považuje v této souvislosti za vhodné ocitovat z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 28/2004 - 41, „jestliže žalobce namítal vady správního řízení toliko v obecné rovině, tj. omezil se jen na citaci příslušných ustanovení správního řádu, aniž by uvedl, v čem konkrétně měly tyto vady spočívat, krajský soud postupoval v souladu se zákonem, jestliže procesní postup žalovaného v řízení

přezkoumal obecně ve vztahu k obsahu správního spisu a neshledal v postupu žalovaného pochybení.“ Z obsahu soudního spisu vyplývá, že krajský soud postupoval přesně ve smyslu citovaného judikátu, proto jeho rozhodnutí nemůže Nejvyšší správní soud nic vytknout. Jak je zřejmé z obecné právní zásady „vigilantibus iura scripta sunt (bdělým náležejí práva)“, je stěžovatel tím, kdo ve správním soudnictví určuje rozsah, v jakém bude rozhodnutí správního orgánu přezkoumáváno. Jestliže však tento zvolil formu obecných odkazů na ustanovení správního řádu, a nikoliv cestu zcela konkrétních námitek proti postupu správního orgánu, sám tímto způsobem vymezil i rozsah možného přezkoumání správního rozhodnutí soudem. Tento svůj počin tak nemůže v žádném případě zvrátit až v kasační stížnosti.

Z výše uvedeného vyplývá i nedůvodnost stěžovatelovy námitky poukazující na nesprávný výklad ust. § 91 zákona o azylu, když stěžovatel v kasační stížnosti žádným způsobem neuvedl, v čem by měl tento nesprávný výklad spočívat.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s právními závěry učiněnými jak správním orgánem, tak i krajským soudem, na jehož odůvodnění napadeného rozsudku rovněž odkazuje. Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel podal návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť má za to, že rozhodnutím ve věci odpadl pro vydání předmětného usnesení důvod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

Stěžovateli byl pro toto řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Ustanovený advokát však v dané věci po svém ustanovení neučinil žádný úkon právní služby dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, proto Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že se mu žádná odměna nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. prosince 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu